

Kázání Bystřička, Růžďka 22.12.2018 **O ovcích a kozlech**

Introit: *Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ. Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh, přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň šířící, vichřice běsní kolem něho. Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem. „Shromážděte mi mé věrné, ty, kdo při oběti přijali mou smlouvu!“ Nebesa hlásají jeho spravedlnost, Bůh sám bude soudcem. (Žalm 50, 1-6)*

Píseň 269

Modlitba

Čtení: Ezechiel 31, 1-23

Píseň 627

Text kázání: Matouš 25, 31-46

Bratři a sestry,

minulou neděli jsme mluvili o tom, že máme být světlem, že nemáme ustávat v cestě, že máme šířit světlo a ne tmu. Nutno říci, že je to úkol každého křesťana. Tak jako Karafiátovi broučci mají od Pána Boha úkol svítit, tak máme svítit i my. Na rozdíl od broučků nám Bůh ale nedal do rukou lampičky, dal nám Ježíše Krista. **Pán Ježíš je to světlo v temnotách.** Světlo, které má vyzařovat z našich životů, tedy pokud jsme toto světlo do svých životů přijali, pokud do lamp svých srdcí doplňujeme olej Ducha svatého, sytíme se Božím slovem a jednáme podle něj.

A o to právě jde. Je to naše zodpovědnost před Bohem. To světlo nám Bůh nesvěřil jen proto, abychom svítili, jen když se nám chce. A nesvěřil nám ho jen proto, abychom si to světlo hýčkali sami pro sebe a ukryli ho před druhými. Ale naopak. Máme obrovské a naléhavé poslání světlo šířit, aby byla menší tma. Co to ovšem v praxi znamená? **Podobenství o ovcích a kozlech** nám ukazuje, zda světlo šíříme, anebo ne. Zda náš charakter je ovčí nebo kozlí. Zda jsme ti, kteří následují poslušně a pokojně pastýře, podpírají a povzbuzují druhé, mají k druhým lásku, milosrdenství a soucit, anebo jestli jsme ti, kteří jsou vzpurní, trkaví, šířící rozbroje, jsou sobečtí, nadutí, lhostejní a myslící především sami na sebe.

To podobenství začíná slovy: **Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici.** Je to další obraz Posledního Božího soudu a na něm nám je ukázáno, co v tomto typu soudu bude posuzováno. Jinými slovy jsme Bohem pověřeni šířit světlo svými činy, a zda tomu tak je, či nikoliv, jednou z toho budeme všichni, každý sám za sebe, skládat účty. To podobenství nám ale neukazuje, nakolik jsme aktivní třeba ve službě ve sboru, kolik Božího slova třeba namluvíme, kolikrát jsme byli na modlitební, zde jsou poměřovány jiné činy. Jsou to skutky lásky vůči těm, kteří jsou potřební. A když tedy mluvíme o skutečích lásky, pak musíme připustit, že se to vlastně týká taky i našeho charakteru, našich priorit a našich vztahů. Jsme-li ochotni pomoci tam, kde je potřeba, jsou-li pro nás věci Božího království ty nejdůležitější, a jestli dle slov Pána Ježíše jsem ochotni mít druhé za přednější, než sebe. **Jsme tedy šířiteli světla? Vnášíme světlo, lásku, pokoj, zájem o druhé, anebo svým nezájmem, lhostejností, chladem a sobectvím přispíváme k tomu, aby bylo více temnoty?**

„Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. To uslyší od Pána Ježíše ti, na které si Pán Ježíš pamatuje. To znamená, že je zná. Pamatuje si na ně, že mu **dali jíst, když byl hladový, dali mu napít, když žíznil, ujali se ho, když byl na cestách, oblékli ho, když byl nahý, navštívili ho, když byl nemocný, anebo dokonce ve vězení.** Znamená to slovo, že požehnaní budou jen ti, co Pána Ježíše zažili a co s ním chodili a starali se o něj, když chodil po této zemi? Samozřejmě že ne. Vždyť ti, které Pastýř vezme k sobě a oddělí je od kozlů, se sami Pastýře ptají, neboť si nepamatují. **„Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“** A Král jim odpoví: **„Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“** A v té chvíli je nad slunce jasné, že **v každém bližním je skryt Bůh.** A Bůh má každého nepatrného v patrnosti. A v patrnosti má i každý skutek lásky. Všechny ty druhy činů mají jednu charakteristiku. Je to upřímný zájem o člověka, který potřebuje pomoc, povzbudit, podepřít. Mohou to být situace v životě nenadálé, ale může to být pomoc i dlouhodobá. Každopádně každý ten čin vyžaduje určitý čas strávený s tím potřebným. Jedná-li se o toho, kdo potřebuje **nasýtit nebo napít**, to nám možná nepříjde až tak náročné. Něco uvařit, nebo pozvat na oběd. Ale co když někdo potřebuje nasýtit tím, že budeme s ním sdílet jeho problém a dáme mu pít tak, že ho povzbudíme? A co ti, kteří si připadají **nazí a odhalení**? Přikryjeme jejich nahotu tím, že se jich zastaneme? A co ti, kteří **bloudí po všelijakých životních cestách**, ujmeme se jich, aby si mohli odpočinout? Anebo si řekneme, že nemáme

čas? Čas je dnes asi nejdůležitější komodita. Nikdo nemá čas, každý má svých starostí dost, tak to často slyšíme. Opravdu ale nemá čas? Anebo je to o těch prioritách? To co je pro člověka nejdůležitější, na to si čas vždycky přece každý udělá. A **navštívit nemocného**, nebo se o něho dokonce dlouhodobě starat, to má před Pánem o to větší hodnotu. Na to Bůh nezapomíná. A **navštívit vězněného**? Je to vždy o věznicích? Nejsou to i ti, kterými druzí pohrdají z různých důvodů? S kterými se nikdo nebaví? Není to, bratři a sestry, o čase, zda ho máme, anebo ne, ale o lásce, zájmu a prioritách. Je to nakonec o tom, zda správně pochopíme pravý smysl zbožnosti, je to o tom, jaké máme srdce.

Srdce těch, kteří slyší **„Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!**“, je asi velmi sobecké, studené, jak kámen, netečné k pomoci potřebným. **Nedali jíst hladovým, nedali pít žíznivým.** Z jakého důvodu? Neměli čas? A vždycky neměli čas? Víte, každému z nás se určitě stalo, že jsme promrhali příležitost, kdy jsme mohli pomoci, ale neudělali jsme to. Pro jednou se snad nic nestane. Bůh nebude soudit, jestli jsme jednou zapomněli a podruhé ne. Bůh bude soudit to, jaký je náš životní postoj a životní styl. Je-li náš postoj, **at' si každý pomůže ze svého bláta sám, mě taky nikdo nepomohl**, pak je to samozřejmě s takovým člověkem zlé. A je-li životním stylem, že **pomáhat druhým chci, protože se mi to líbí a je to správné, ale zůstane-li jen u toho chtění**, pak je to pokrytecká výmluva z lenosti. A týká se to samozřejmě i těch dalších potřebných. Nezastanu-li se těch, kteří jsou v hanbě, budou-li neteční k bloudícím, nebudu-li odpouštět těm, kteří mi učinili zlé a kteří mě svým chováním zklamávají, bude-li mi lhostejný svět a nemocná společnost kolem mě, pak je to přece také akorát ukázka neproměněných lidských srdcí k Boží slávě. Srdcí prázdných a studených jak kámen. Takoví **půjdou do věčného ohně**, neboť budou označeni jako **kozli**. Zvíře to vzpurné, trkavé, ďábelské.

Jistě každý z nás, bratři a sestry, chce být shledán tou ovcí, vždyť vyznáváme Ježíše Krista jako svého pastýře. Avšak ani to nemusí nutně být záruka. Vyznávat slovy nestačí. Dokonce ani být členem Božího stáda nemusí stačit. Přečtěme si o tom v knize proroka Ezechiele: **Proto o nich praví Panovník Hospodin toto: Hle, já vykonám soud mezi ovci vykrmenou a ovci hubenou, protože odstrkujete bokem a plecemi všechna neduživá zvířata a trkáte je svými rohy, takže jste je rozptýlili mimo stádo. Já zachráním své ovce a nikdo je už nebude loupit. Já vykonám soud mezi ovci a ovci.** I zde to máme o tom charakteru. O chování jednotlivých ovcí k těm dalším. Jak vidno i ovce mohou trkat. To jsou ti, kteří hledají rozbroje, povyšují se, mají rády jen sami sebe.

Na závěr bych však ještě zmínil jedno slovo z Ezechiele: **Toto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraele, kteří pasou sami sebe. Což pastýři nemají pást ovce? Pojídáte tuk, oblékáte se vlnou, porážíte vykrmené, ale ovce nepasete.** Kdo jsou ti pastýři? Jsou to pouze ti, kteří nás vedou? Jsou to pouze faráři a křesťanští vedoucí? Myslím, že každý křesťan by měl dorůst do této role pastýře. To neznamená, že všichni musí být faráři a vedoucí, ale v této roli jsou všichni rodičové i ostatní, kteří si uvědomují, že mohou být služebníkem potřebným. Jinými slovy každý z nás si může jako varování přisvojit následující výrok Hospodinův z Ezechiele: **Neduživé jste neposílili, nemocnou jste neléčili, polámanou jste neovázali, zaběhlou jste nepřivedli nazpět, po ztracené jste nepátrali, panovali jste nad nimi násilně a surově.** A proto tehdy nastalo, jak je dále psáno: **Mé ovce jsou rozptýlené, jsou bez pastýře; staly se potravou veškeré polní zvěři a zůstávají rozptýleny. Bloudí všude po horách, po kdejakém vysokém pahorku, jsou rozptýleny po celé zemi a není, kdo by je hledal, kdo by po nich pátral.** Asi všichni víme, že se mnohé ovečky ztratili. Z různých důvodů. My sami jsme mohli být neteční a lhostejní vůči nim, tak šly jinam, nehledali jsme je, jiné zase zlákal tento svět a ďábel obcházeje je sežral jako lev řvoucí. Je to tedy pro nás výzva, stejně jako podobenství o ovcích a kozlech, abychom nenechali své srdce ztvrdlé a kamenné, ale naopak. Z lásky a lítosti nad ztracenými posilujme neduživé a nemocné tak, že se za ně budeme modlit. Volejme zbloudilé pozváním mezi nás, mějme zájem o ty, které život zlomil díky tomu, že se zaběhly, dejme jim novou šanci, a Pán dá novou šanci i nám! Budeme-li dobrými pastýři a budeme-li dobrými ovečkami, jistě se nemusíme Božího soudu bát. Amen píseň 642 Modlitba píseň 621

Slovo poslání: Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. Vždyť celý zákon je shrnut v jednom slově: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého! Jestliže však jeden druhého koušete a požíráte, dejte si pozor, abyste se navzájem nezahubili. (Ga 5, 13-15)
Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 487

Kdo ne, ten si neuvědomuje, že má s láskou sloužit Bohu a lidem, komu je to jedno nemá vlastně proměněné srdce, je spíše kozel, vlastně není věřící

Ezechiel, Bůh vykoná soud i mezi ovce, jejich chování mezi sebou, bude soudit i pastýře, ale kdo je vlastně pastýř? Pouze faráři? Není pastýřem každý? Ve své rodině a svému okolí? Je nám to jedno, anebo nám na tom záleží, abychom vnášeli světlo?

Děkuji všem, kteří mi pomohli, je to vždy milost a jsme vděčný, když mohu pomoci i já, autostop, a co za to? Nic, pošli to dál...

Slovo poslání: jestliže se však koušete a požíráte (Ga 5,13-15)